

Απαραίτητο βοήθημα για την κατανόηση των όσων συμβαίνουν, ενδεχομένως και για καλύτερη υποδοχή των όσων θα συμβούν εις το μέλλον, τούτη η έκδοση.

Θα βοηθήσει όσους θελήσουν να ξεδιαλύνουν την υπόθεση.

Ακριβείς, ευθύς εξαρχής για τον σκοπό της δημιουργίας αυτού του, μικρού σε διαστάσεις, βιβλίου οι δημιουργοί του:

«Στόχος μας είναι να μπορεί να διαβαστεί από τον καθένα και την κάθε μία που προβληματίζεται γύρω από περίφημο Μακεδονικό ζήτημα».

Σημειώνουν στην πρώτη τους παράγραφο.

Εξίσου κατατοπιστική είναι και η αφιέρωση που προηγείται:

«...Σε αυτές και αυτούς που όρθωσαν την ιδιότητα του πολίτη».

Να σημειωθεί πως εκδόθηκε λίγες εβδομάδες πριν την συμφωνία των δυο χωρών.

Ας έχουμε πάντα κατά νου, πως πρόκειται για μια ακαδημαϊκή εργασία.

Αν και βέβαιο είναι, πως ούτε αυτό θα γίνει αποδεκτό σε όσους διαφωνούν με το περιεχόμενο της έκδοσης.

Ας δούμε τα ερωτήματα και επιγραμματικά, συνοπτικότερα τμήματα των απαντήσεων.

1.Μα δεν είναι το ζήτημα της ονομασίας της γείτονος «εθνικό θέμα» για την Ελλάδα;

Η απάντηση περιλαμβάνει τα τέσσερα ζωτικά σφάλματα της Ελληνικής πλευράς, συμπεραίνει πως η αντιμετώπιση του Μακεδονικού, ως εθνικού θέματος, ως θέματος ταμπού, μέχρι πρόσφατα είχε οδηγήσει σε αδιέξοδο και καταλήγει: *«...είναι δυνατόν να συζητάμε για το όνομα της γείτονος και να μην συζητάμε το κατεξοχήν εθνικό θέμα το μέλλον της ελληνικής κοινωνίας στον 21ο αιώνα;»*

2. Η Μακεδονία είναι από την Αρχαιότητα ελληνική. Πως μπορούν σήμερα κάποιοι να σφετερίζονται όλη αυτή την ιστορία;

Αφού λοιπόν, κάνει μια ιστορική αναδρομή, καταλήγει στο συμπέρασμα πως: *«από πολύ νωρίς ο γεωγραφικός χώρος της Μακεδονίας υπήρξε σημείο ώσμωσης διαφορετικών*

εθνοτικών και γλωσσικών κοινοτήτων».

Και πως

«Έτερον εκάτερον το τι ήταν η Μακεδονία στην Αρχαιότητα και τι είναι τώρα».

3. Δεν είναι η Μακεδονία μία και ελληνική;

«Ενιαία Μακεδονία υπήρχε μόνον στα χρόνια της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, όταν, όντως, η γεωγραφική Μακεδονία ήταν τμήμα μιας μεγάλης πολυεθντικής Αυτοκρατορίας»

«...Από το σημείο εκείνο και μετά, η Μακεδονία είναι τριχοτομημένη και, άρα, ούτε μια είναι, ούτε αποκλειστικά ελληνική». «...έτσι ο εν λόγω μύθος, δεν είναι απλώς αστήρικτος είναι και επικίνδυνος».

4. Μα υπάρχει μακεδονικό έθνος; Δεν είναι ανύπαρκτο;

Πέρα από τις οποίες πληροφορίες, ιστορικού περιεχομένου επ' αυτού, που καταθέτουν, μας προσφέρουν και δυο μαρτυρίες. Τού Στρατή Μυριβήλη, ο οποίος με όλα του τα παράσημα, από τις μάχες στους Βαλκανικούς πολέμους, την Μικρασιατική εκστρατεία και ασφαλώς το λογοτεχνικό του έργο, αναφέρει στην «Ζωή εν τάφω»: *«Ωστόσο, δεν θέλουν να ναι μήτε Μπουλγκάρ (Βούλγαροι), μήτε Σρρπ (Σέρβοι), μήτε Γκρρτς (Ελληνες). Μονάχα «Μακεντόν όρτοντοξ».*

Η δε, υπεράνω πάσης εθνικής υποψίας Πηνελόπη Δέλτα, γράφει «στα μυστικά του βάλτου»:

«Η γλώσσα τους ήταν η ίδια, μακεδονίτικη, ένα κράμα από σλαβικά κι ελληνικά, ανακατωμένα με λέξεις τούρκικες. Όπως και στα βυζαντινά χρόνια, οι πληθυσμοί ήταν ανακατωμένοι τόσο, που δύσκολα χώριζες Έλληνα από Βούλγαρο – τις δυο φυλές που κυριαρχούσαν. Εθνική συνείδηση είχαν την μακεδονική μονάχα».

5. Εντάξει, δεν είναι ανύπαρκτο. Είναι όμως τεχνητό. Δεν το έφτιαξε ο Τίτο;

Εδώ, αφού αναλύεται η επέτειος της εξέγερσης του Ίλιντεν, παράλληλα μας θυμίζουν την ρήση του Γάλλου πατριάρχη της εθνικής ιδέας Ερνέστο Ρενάν, πως: *«Η ύπαρξη ενός έθνους είναι ένα καθημερινό δημοψήφισμα»*, καταλήγουν στο συμπέρασμα ότι: *«Όταν το έθνος εμφανίζεται στο προσκήνιο, επαναπροσδιορίζει το παρελθόν του, προκειμένου το ίδιο να πιστέψει ότι δεν δημιουργήθηκε πρόσφατα, αλλά υπήρχε ανέκαθεν».*

6. Ποια η σχέση της Αριστεράς με το Μακεδονικό Ζήτημα;

Στο δύσκολο και σύνθετο τούτο ερώτημα, γίνεται μια ιστορική αναδρομή από τα οράματα του Ρήγα Βελεστινλή, το σύνθημα της Κομμουνιστικής Διεθνούς από την δεκαετία του '20, για ανεξάρτητη Μακεδονία, την ίδρυση του Σ.Ν.Ο.Φ. το '43 και ασφαλώς την τραυματική εμπειρία του Εμφυλίου. Ο νόμος 509/1947, το έθετε ξεκάθαρα αναφέροντας περι *«απόσπασης μέρους εκ του όλου της επικράτειας».*

«Έτσι εκείνα τα χρόνια, το Μακεδονικό έγινε η κρυφή πληγή της Αριστεράς και το σημείο το οποίο εκμεταλλευόταν συστηματικά ο αντικομμουνιστικός λόγος ώστε να αποδείξει τον «προδοτικό ρόλο» του Ε.Α.Μ. του Ε.Λ.Α.Σ. του Δ.Σ.Ε.»

7. Υπάρχει μακεδονική γλώσσα;

«Το 1977, στην Αθήνα, η Τρίτη Διάσκεψη των Ηνωμένων Εθνών για την Τυποποίηση Γεωγραφικών Ονομάτων αναγνώρισε, δίχως αντιρρήσεις, τη μακεδονική γλώσσα»

«Ας υποθέσουμε λοιπόν, για χάρη της συζήτησης, ότι πρόκειται περί ιδιώματος ή διαλέκτου μια άλλης γλώσσας της βουλγάρικης εν προκειμένω. Τι σημαίνει αυτό; Ότι οι ομιλητές της δεν έχουν γλώσσα»;

8. Βάζουμε στην ίδια θέση την Ελλάδα με ένα κρατίδιο, το κρατίδιο των Σκοπίων;

«Είναι, λοιπόν, προφανές πως ο όρος «κρατίδιο» χρησιμοποιείται για το γειτονικό κράτος ως ένδειξη απαξίωσης της πολιτειακής υπόστασης και, κατά συνέπεια, απαξίωσης της ταυτότητάς του».

9. Το Σύνταγμα του είναι αλυτρωτικό. Δεν πρέπει να αλλάξει για να επέλθει συμβιβασμός;

Οι συγγραφείς παραθέτουν αποσπάσματα από το ελληνικό Σύνταγμα, άρθρο 108 και από το άρθρο 49 του Συντάγματος της γείτονος και καταλήγουν στο συμπέρασμα πως η πρόσθετη αναφορά που κάνει λόγο για μακεδονικό λαό στις γείτονες χώρες, είναι παλαιάς κοπής εθνικισμός και δεν συνιστά ένδειξη αλυτρωτισμού.

10. Είναι, δηλαδή, λάθος πως το κράτος αυτό είναι των Σκοπίων και οι πολίτες του είναι οι Σκοπιανοί;

Αφού μας θυμίζει την επιστολή – έκκληση του '92 με τις υπογραφές των Ελύτη, Μερκούρη, Αρβελέρ, Τσάτσο, Μάνεση, και τον υπερήφανο αφορισμό «για μας ψυχή μας είναι το όνομά μας», καταλήγει στο συμπέρασμα, πως *«Η Ελληνική κοινωνία έχει πολύ δρόμο να διανύσει ώσπου να θεραπεύσει αυτή τη γλωσσοπλαστική φαντασία της που αφορά τα ονόματα άλλων».*

10+1. Δηλαδή η Ελλάδα δεν έχει δίκιο;

«Η Ελλάδα δεν έχει δίκιο». Ακολουθως παρέχεται πλήθος επιχειρημάτων, για αν στηριχθεί τούτη θέση και: *«Επιμένοντας ότι έχουμε δίκιο, εδραιώνουμε την αυταπάτη στην οποία έχουμε καταδικάσει τον εαυτό μας, ενισχύοντας ταυτόχρονα τον λαβωμένο εθνικισμό της άλλης πλευράς.*

Στο φινάλε. γίνεται λόγος το σημείο όπου *«...στα συλλαλητήρια και στους δημόσιους αφορισμούς, ο εθνικιστικός παροξυσμός έκλεισε για τα καλά το μάτι στην εθνική αφροσύνη»,* όπως επίσης σε *«επινοημένες παραδόσεις και επιλεγμένες μνήμες»,* ή πως *«σημασία δεν έχει τι έγινε, αλλά τι μαθαίνουμε ότι έγινε»*

Για να μην αγνοούμε πως τόσες άστοχες κινήσεις το μόνον που κατάφεραν ήταν *«να θρέψουν τον εθνικισμό των γειτόνων»* αλλά και την

«αναπαραγωγή μιας κοινωνικής τάξης βασισμένης στην άγνοια».